

משיחות לילות ד', ה', ו' ושבט קודש פ' תרומה ה'תשנ"ב

וזהבם אתם¹⁰⁹, צוזאמען מיט אלע בתי
כנסיות ובתי מדרשות שבחוץ לארץ¹¹⁰ הקודש, להר הקודש, לבית המקדש
השלישי והמשולש, ותיכף ומיד ממש.

(109) ישעי' ס, ט.
(110) ראה מגילה כט, א.

לזכות

החתן התמים יוסף יצחק הכהן שי' כהן
וב"ג הכלה ברכה תחיל' מאראזאוו

לרגל נישואיהם בשעתומו"צ
ביום רביעי, א' אדר ראשון ה'תשפ"ב

ושתהי' בשעה טובה ומוצלחת
ויבנו בית בישראל בנין עדי עד

על יסודי התורה והמצוה
כפי שהם מוארים במאור שבתורה
זוהי תורת החסידות

לנח"ר כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

* * *

נדפס ע"י ולזכות חבריו שיחיו

ספרי' – אוצר החסידים – ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

דבר מלכות

מאת

כבוד קדושת

אדמו"ר מלך המשיח מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן
מליובאוויטש

משיחות לילות ד', ה', ו' ושבט קודש פ' תרומה ה'תשנ"ב

יוצא לאור על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושתים לבריאה
הי' תהא שנת פלאות בכל
שנת המאה ועשרים לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

To sponsor: weeklydvarmalchus770@gmail.com: לתרומות והקדשות:

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד

פתח דבר

הננו מוציאים לאור משיחות כ"ק אדמו"ר שליט"א דלילות ד', ה', ו' ושבט קודש פ' תרומה שנה זו.

מערכת „אוצר החסידים”

יום ג' שהוכפל בו כי טוב, ז' אדר ה'תשנ"ב (ה' תהא שנת נפלאות בכל), שנת הצדיק לכ"ק אדמו"ר שליט"א, ברוקלין, נ"י.

ובפרט די נשים צדקניות וואָס זיינען אומגעקומען – ל"ע – אויף קידוש השם, פֿאַר קיין אידן געדאַכט. . . ויהי רצון אַז דאָס זאָל זיין דער לעצטער פֿאַל פֿון אַזאַ זאַך און פֿון ענין הפטירה בכלל. און מכאן ולהבא זאָל נאָר זיין אריכות ימים ושנים טובות פֿאַר יעדער איד און פֿאַר אַלע אידן, אנשים נשים וטף, בתוך בריאות – ובפרט אַז „בריא מזלי” ב- חודש אדר – בריאות בגשמיות וברוח- גיות,

ביז איבערגיין, בלי הפסק כלל, אין חיים נצחיים, בגאולה האמיתית וה- שלימה.

וזכותה תעמוד לכאן מִישראל, און זיכער צו איר אַליין, אָנהויבנדיק פֿון דעם אַז עס זאָל שוין זיין „הקיצו ורננו שוכני עפר”¹⁰³, און די צדיקים וצדקניות שטייען אויף מידי¹⁰⁴.

ובמקום כל זה – וועט זיין „מלא שחוק פינא ולשונו רנה” – ובפרט דורך דעם וואָס מ'האָט דערצו געמאַכט די הכנה וכלי דורך דער שמחה בזמן הזה מעין פֿון „מלא שחוק פינא” [ע"י קיום המצוות בכלל, ובפרט דורך מצות תפילין, וואָס דורך דעם¹⁰⁵ ווערט „בדח טובא”¹⁰⁶, מעין פֿון „מלא שחוק פינא”¹⁰⁷], ובפרט זייענדיק אין דעם דור פֿון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, וואָס שמו „יוסף יצחק” איז מרמז אויף הוספה אין (יצחק מלשון) צחוק ושחוק ושמחה.

און אַלע אידן, בנערינו ובקנינו בבנינו ובבנותינו¹⁰⁸, צוזאַמען מיט כספּם

סיי אַנדערע, אָנהויבנדיק פֿון זיינע בני בית – דער בעל זאָל מוסיף זיין אין משמח זיין את אשתו, און עלטערן זאָלן מוסיף זיין אין משמח זיין זייערע קינדער, מיט ענינים וואָס זיינען זיי מ- שמח (לויט זייער טבע), ווי אָפּגע'פסק'נט אין שולחן ערוך¹⁰¹,

[ובפרט אַז דער פֿאַטער וועט משמח זיין די קינדער, ווי מ'זעט בפועל אַז דורך דעם וואָס ער איז משמח זיינע קינדער, קומט אַמאָל צו נאַכמער שמחה באַ זיי, וואָרום זיי זעען ווי ער קען זיי אַמאָל זאָגן אַ שווערער וואָרט (צוליב חינוך), אָבער באופן אַז דאָס ברענגט דערנאָך אַ הוספה יתירה אין זיין חביבות צו זיי].

און אויך – מוסיף זיין אין משמח זיין אַנדערע אידן אַרום אים (כמדובר לעיל, אַז דורך דעם ווערט ער אַ בן עוה"ב ובן עוה"ז).

י. ויהי רצון, אַז דורך דער הוספה וריבוי אין שמחה – זאָל דאָס שוין פֿורץ זיין אַלע גדרים, אָנהויבנדיק פֿון די לעצטע גדרים וואָס זיינען געבליבן פֿון גלות, און זיי מהפך זיין אויף טוב וקדושה,

ובעיקר – פֿורץ זיין די גדרים פֿון דעם רגע האחרון אין גלות, אַז דאָס זאָל שוין ווערן דער רגע הראשון פֿון גאולה, וואָס דאָס קומט דורך מעשינו ועבודתנו בכלל, ובפרט מתוך שמחה, ובמיוחד – דורך דער עבודה פֿון די נשים צדקניות בישראל, וואָס בזכותן וועט קומען די גאולה (ווי ס'איז געווען בגאולת מצרים)¹⁰²,

103 ישע"י כה, יט.

104 ראה זח"א קמ, א.

105 ראה לקו"ש שבעה ערה 2. וש"נ.

106 ברכות ל, סע"ב.

107 ראה שם לא, א.

108 בא י, ט.

101 פסחים קט, א. רמב"ם שם. טושי"ע או"ח

סתקכ"ט ס"ב. שו"ע אדה"ז שם ס"ז.

102 סוטה יא, ב.

בס"ד. משיחות לילות ד', ה', ו' ושבט קודש פ' תרומה ה'תשנ"ב

און דאָס ווערט אויפגעטאָן דורך דעם „מרבין בשמחה“ און „בריא מזלי“ אין חודש אדר, וועלכער איז מהפך אויך דעם „ממעטין בשמחה“ און „ריע מזלי“ בחודש אב. און דעריבער איז מובן, אַז דורך דעם קומט צו נאָכמער שמחה אין אדר – נוסף צו דער שמחה מצ"ע אין טוב הנראה והנגלה, אויך די שמחה פון דעם וואָס מ'איז דעמולט מהפך די ענינים בלתי רצויים (וואָס ברענגען צו „ממעטין בשמחה“), באופן אַז עס ווערט „ועשה לי מטעמים“ לשון רבים, סיי „ממאכלים ערבים ומתוקים“ (מרבין בשמחה באדר מצ"ע) און סיי „מדברים חריפים או חמוצים רק שהם מתובלים ומתוקנים היטב עד שנעשו מעדנים להשיב הנפש“ (די אתהפכא פון עניני אב לנהורא ולמיתקו).

[ועפ"ז יומתק וואָס דער ציווי אויף ריבוי השמחה באדר ווערט געבראַכט דוקא אין מס' תענית, אין דער סוגיא וואו עס רעדט זיך וועגן דער ירידה פון חודש אב, כולל מיעוט השמחה שבו].

און דורך דעם קומט צו נאָכמער אין דער פתיחה בכרכה – אַ ברכה בכל ה-ענינים, אויך אין מהפך זיין כל הענינים של היפך לברכה ושמחה.

ביז די ברכה הכי עיקרית – בענין שהזמן גרמא – ברכת גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ווען עס וועט זיין שלימות השמחה – „אז ימלא שחוק פיננו“, און שלימות פון „בריא

א. פותחין בברכה. ובפרט שטייענ-דיק באַ דער התחלה וכניסה פון חודש אדר, ווען מ'האָט דעם אָנזאָג און דעם דין אַז „משנכנס אדר מרבין בשמחה“, און בחודש זה איז „בריא מזלי“ ד-ישראל. במילא איז פאַרשטאַנדיק אַז אידן ווערן דעמולט ספעציעל גע-בענטשט מיט ברכות.

נאָכמער: די גמרא זאָגט, „כשם שמ-שנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה“, „הלכך בר ישראל דאית לי' דינא בהדי נכרי לישתמיט מיני' באב דריע מזלי' ולימצי נפשי' באדר דבריא מזלי“. ולכאורה: וואָס איז דער תוכן ההשוואה בגמרא „כשם שמש-נכנס אב ממעטין כו' כך משנכנס אדר מרבין כו'“, דאָס שוואַכט דאָך אַפּ לכ-אורה דעם גודל השמחה בחודש אדר!

ויש לומר, אַז אדרבה: לשון חז"ל „כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה כך משנכנס אדר מרבין בשמחה“, קומט לערנען, אַז דער מיעוט השמחה בחודש אב גייט אַריין אין דעם זעלבן תוכן פון ריבוי השמחה בחודש אדר („כשם . . כך“). וואָרום די כוונה און תכלית אין דעם מיעוט השמחה בחודש אב איז נאָר בכדי מ'זאָל דאָס מהפך זיין מחשוכא לנהורא וממרירו למיתקו.⁹¹

1) ע"פ פתיחת אגרת הראשונה באגה"ק שבתניא. וראה לקו"ש חכ"ד ע' 641 בהערה.
2) תענית כט, סע"א. הובא להלכה במג"א או"ח סו"ס תרפו (וראה לקו"ש ח"א ע' 338 בהערה. סה"ש תנשא ח"א ע' 339 הערה 2. וש"נ).
3) תענית שם, ריש ע"ב.
4) שם, א"ב.
5) ראה זח"א ד, א.

מוסיף זיין נאָכמער אין עניני שמחה [כידוע⁹² אַז באַ שמחה דאַרף בכל יום זיין אַ חידוש – אַ „פנים חדשות“].

וע"פ הכלל בכל עניני טוב וקדושה, אַז כל המקדים הרי זה משובח וכל המרבה הרי זה משובח – עאכו"כ אַז אַזוי דאַרף זיין בנוגע צו עניני שמחה, וואָס מצ"ע זיינען זיי באופן פון פורץ גדר⁹³, ועאכו"כ „מרבין בשמחה“ בחודש אדר, ועאכו"כ – באופן אַז בכל יום קומט צו נאָכמער שמחה לגבי די ימים שלפנ"ז.

ובפשטות:

יעדער איד זאָל מוסיף זיין אין כל עניני שמחה, הן בנוגע צו זיך אַליין, און הן בנוגע צו משמח זיין אַנדערע (כ-ידוע⁹⁴ אַז שלימות ענין השמחה איז דוקא מיט אַנדערע צוזאַמען).

ולכל לראש – דורך מוסיף זיין אין „פקודי ה' ישרים משמחי לב“⁹⁵, לימוד התורה, נגלה דתורה און בפרט פנימיות התורה, און תלמוד גדול שמביא לידי מעשה⁹⁶ – קיום המצוות בהידור.

ועוד וג"ז עיקר – אַז דורך מרבין בשמחה בתומ"צ זאָל עס אַרויסקומען אויך אין מרבין בשמחה בפשטות, אויך אין און דורך ענינים גשמיים [כמדובר לעיל, אַז דער אויפטו פון אדר איז אַז אויך אין דער וועלט זאָל זיין „בריא מזלי“] – ווי אַנגעוויזן ע"פ השולחן ערוך. און אויך אין דעם זאָל עס זיין סיי בנוגע צו משמח זיין זיך אַליין, און

96) כתובות ז, סע"ב. תושו"ע אה"ע סס"ב ס"ז ואילך.
97) ראה סה"מ תרנ"ז ס"ע רכג ואילך.
98) ראה רמב"ם הל' יו"ט פ"ו הי"ח.
99) תהלים יט, ט.
100) מגילה כו, א. יודושין מ, ב.

מ'איז ממשיך בזה – קליינע אידישע קינדער צו געבן צדקה: נוסף אויף צו מאַכן זיי שלוחים צו אַפגעבן צדקה, גיט מען זיי אויך געלט וואָס ווערט זייערע געלט, בכדי אַז זיי זאָלן געבן פון די אייגענע געלט לצדקה.

יג. דערצו האָט מען אויך דעם ל-מוד בפשטות פון דעם וואָס „משנכנס אדר מרבין בשמחה“ (וואָס קומט ב-הוספה אויף דעם ציווי וחיוב כללי בכל ימי השנה פון „עבדו את ה' בשמחה“⁹², „עבדת את ה' בשמחה ובטוב לבב“⁹³, ופס"ד הרמ"א (בסוף חלק או"ח): „טוב לב משתה תמיד“):

שטייענדיק באַ דער פתיחה פון חודש אדר, און בשנה זו – פון צוויי חדשי אדר, אדר ראשון ושני – וע"פ הידוע⁹⁴ אַז די פתיחה פון אַ זאָך האָט אַ כח מיוחד, וואָס עפנט אויף דעם צינור אויף דער שמחה במשך אַלע טעג פון די חדשי אדר בשנה זו – דאַרף מען גלייך אַנשעפען כחות פון דער פתיחה וכניסה (משנכנס אדר) צו מרבה זיין בכל עניני שמחה,

דורך דעם וואָס יעדערער און יעדע-רע נעמט גלייך אַן החלטות טובות און ברענגט זיי גלייך אַראָפּ לפועל – צו זיך משתדל זיין בכל האופנים צו מוסיף און מרבה זיין אין דברים המשמחים, אַנהויבנדיק נאָך ביום זה באופן המותר בשבת [ובפרט אַז „וביום שמחתכם אלו השבתות“⁹⁵], און דערנאָך – באופן פון מוסיף והולך ואור ושמח בכל יום ויום פון די צוויי חדשי אדר, יעדער טאָג

92) תהלים ק, ב.
93) תבוא כח, מז.
94) ראה לקו"ש ח"כ ס"ע 74 ואילך. וש"נ.
95) ספרי בהעלותך י, י.

מזליי" פון אידן, ושלימות פון אתהפכא חשוכא לנהורא ומרירו למיתקו.

ב. די התחלה פון חודש אדר קומט אויס (— בכ"כ שנים) אין דער וואך פון פרשת תרומה.

וע"פ הידועי אַז די מועדים אין יאָר האָבן אַ שייכות צו די פרשיות בתורה ווען זיי קומען אויס, דאַרף מען פאַר-שטיין די שייכות פון חודש אדר — „משנכנס אדר מרבין בשמחה", און ווען ס'איז „בריא מזליי" של ישראל — מיט פרשת תרומה.

און נוסף צו דער שייכות מיט חודש אדר בכלל, דאַרף דאָס האָבן אַ שייכות אויך מיט דער חידוש אין דער קביעות פון חודש אדר בשנה זו:

(א) זייענדיק אַ שנה מעוברת זיינען בשנה זו פאַראַן צוויי אדר'ס. און איצטער — ווען מ'לייענט פ' תרומה — האַלט מען באַ דעם אָנהויבס פון חודש אדר ראשון.

(ב) די צוויי טעג ראש חודש אדר ראשון (וואָס דער ראש איז אין זיך כולל און פירט אָן מיט כל ימי החודש¹⁰) זיינען אויסגעקומען בימי ג' וד' בימי ה' שבוע.

ג. וועט מען עס פאַרשטיין בהקדים אַ דיוק אין דער פרשה:

אין דער התחלה פון היינטיקער פ'ר-שה — דער ציווי פון דעם אויבערשטן „ויקחו לי תרומה גו' וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב כסף ונחושת גו'... —

(9) של"ה חלק תושב"כ ר"פ וישב (רצו, א).

(10) ראה לקו"ת דרושים לר"ה נח, סע"א. ובכ"מ.

(11) פרשתנו כה, ב"ג.

אין ידועה די שאלה: פאַרוואָס תרומת המשכן הויבט זיך אָן דוקא מיט „זהב¹²?"

נוסף אויף דער שאלה בכלל, אַז די דברים האָבן געדאַרפט שטיין אין אַ סדר מן הקל אל הכבד, לא זו אף זו¹³ — וואָלט אזוי געפאַסט לכאורה נאָך מער בנדו"ד: וויבאַלד אַז דאָ רעדט זיך וועגן נדבת המשכן — וואָס איז אַ חיוב אויף אַלע אידן כל אחד לפי נדבת לבו „ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו גו'¹⁴), און בפשטות זיינען באַ אידן דאָן געווען חילוקים צווישן דל ועשירי¹⁴, און אין נדבת המשכן „לא היתה יד כולם שוה בה¹⁵ — וואָלט דאָך לכאורה געפאַסט צו אָנהויבן מיט די דברים — כסף אָדער נחושת — וואָס זיינען מערער מצוי ביי אַלע אידן, זאָכן אין וועלכע זיי גלייכן זיך מערער אויס, און דערנאָך רעכענען זהב וואָס איז שייך מער צו די רייכערע אידן.

ע"ד ווי מ'זעט אין דעם סדר הנדבות שלאחרי זה — אַז אַלע ענינים (מלבד זהב בתחלה) זיינען בהתאם צו דעם מצב פון די מנדבים: פריער קומט זהב כסף ונחושת, וואָס די אַלע דריי זיינען גע-ווען באַ (רוב¹⁶) אידן, און אַלע אידן

(12) ראה בחיי וראב"ע ריש פרשתנו. ועוד.

(13) ראה דברי שאול עה"ת כאן.

(14) כמפורש בר"פ תשא בהציווי לתרומת שקלים (שנאמר ביהד עם הציווי (בר"פ תרומה) „ויקחו לי תרומה גו'", „ג' תרומות נאמרו כאן כו" (פרש"י שם, ב)) — „העשיר לא ירבה והדל לא ימעט". וראה גם כלייקר פרשתנו כה, ג, שבתרומת המשכן לא היו כולם שוים בה כי אם איש לפי עשרו. ולהעיר ממכילתא ופרש"י עה"פ בר"פ משפטים „כי תקנה עבד עברי" — „מיד ב"ד שמכרוהו בגנבתו כמו שנאמר אם אין לו ונמכר בגניבתו". אבל ראה לקו"ש חט"ז ע' 253.

(15) פרש"י תשא ל, טו.

(16) ראה ראב"ע שם: „ברוב הקהל נמצא".

ברכה, באופן של תגבורת החיות⁸², אַז מ'ווערט פאַרפלייצט מיט גשמי ברכה אך ורק למעלותא, ביז אַז דאָס איז אויך מהפך די פאַרפלייצונגען שלא ל-מעלותא צו פאַרפלייצונגען טוב וקדו-שה (ביז — אַלס הכנה צו „מלאה הארץ דיעה את ה' כמים לים מכסים"⁸³).

ועאכו"כ בדורנו זה — דער דור ה-אחרון אין גלות און דור הראשון פון גאולה — לאחרי וואָס מ'האָט שוין אַלץ פאַרענדיקט, און עס דאַרף נאָר זיין קבלת פני משיח צדקנו בפועל — איז זיכער אַז דער אויבערשטער בענטשט יעדער איד מיט עשירות בזהב בגשמיות וברוחניות, ביז באופן (ווי ס'איז געווען „כימי צאתך מארץ מצרים" אַזוי איז אויך איצטער „אראנו נפלאות"⁸⁴) — אַז „אין לך כל אחד אחד מישאל שלא היו עמו תשעים⁸⁵ חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים".

האָט מען דערפון גלייך די הוראה — אַז אַ איד דאַרף זיך משתדל זיין צו זיין אַן עשיר בפועל בכל הענינים, אָנהויבן-דיק פון — עשירות אין רוחניות, אין עשיר אלא בדעת⁸⁶, ער זאָל זיין רייך אין תורה ומצוות, ביז אויך — עשירות בגשמיות, בכדי ער זאָל קענען מקיים זיין תורה ומצוות במנוחת הנפש ומנוחת הגוף (כפס"ד הרמב"ם⁸⁷), און קענען

(82) ולהעיר מהשייכות לאדר (שהוא בתקופת גשמים) — „אדר פירושו תוקף וגבורה, כמו אדיר במרום ה', ובביצה פ"ב דט"ו ע"ב הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר, שנאמר אדיר במרום ה' כו" (לקו"ת לוי"צ על פסוקי תנ"ך ומארוז"ל ריש ע' צט).

(83) ישע"י יא, ט. רמב"ם בסוים וחותרם ספרו.

(84) מיכה ז, טו.

(85) ולהעיר מהשייכות לשנת הצדי"ק. וראה עיון יעקב לע"י בכורות ה, ב.

(86) ראה כתובות סח, א. וראה נדרים מא, א.

(87) הל' תשובה רפ"ט.

מרבה זיין אין נתינת הצדקה און קיום המצוות בהידור, והידור לפנים מהידור וכו', ובכלל — צו אויסנוצן די עשירות („זהב וכסף ונחושת וגו'") אויף מאַכן פון דער אייגענער שטוב אַ משכן ומקדש לה' (ושכנתי בתוכם בתוך כל א' וא'), כולל — אויך דורך געבן צדקה אויף אויפבויען אַ בית הכנסת ובית המדרש כפשוטו, „מקדש מעט"⁸⁸.

יב. ועוד והוא העיקר — בענין שה-זמן גרמא — אויפבויען דעם בית ה-מקדש השלישי בפשטות ממש:

לאחרי כל הפירושים אין דעם פסוק „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כולל דעם פירוש „בתוך כל א' וא'" — איז דאָך אין מקרא יוצא מדי פשוטו⁸⁹, לכל לראש איז דער פירוש בזה בנוגע להלכה למעשה — אַז אידן האָבן דעם חיוב צו אויפבויען דעם בית המקדש.

ובנוגע אלינו מיינט עס — צו אויפ-בויען דעם בית המקדש השלישי, ב-פשטות ממש, כפס"ד הרמב"ם⁹⁰ אַז דאָס וועט אויפגעבויט ווערן דורך משיח צדקנו, „ובנה מקדש במקומו"⁹¹, וע"פ דברי הרמב"ם „הכל חייבין לבנות ו-לסעד בעצמן ובממונם, אנשים ונשים כמקדש המדבר" (כנ"ל), איז מובן אַז אַזוי איז דאָס אויך בנוגע צום בית שלישי, אַז יעדער איד וועט זיך אין דעם משתתף זיין ע"י נדבותיו, אנשים נשים, ויש לומר — אויך טף (ווי ס'איז געווען בנדבת המשכן).

ובפרט אַז בדורנו זה האָט מען שוין מחנך געווען און איינגעוויאוינט — און

(88) יחזקאל יא, טז. מגילה כט, א.

(89) שבת סג, א. וש"ב.

(90) הל' מלכים רפ"א ובסופו. וראה לקו"ש

ח"ח ע' 418 ואילך. וש"ב.

(91) ל' הרמב"ם שם ספ"א.

אונטרשייד צווישן דלי"ת און רי"ש איז אויך מרומז אין צורת האות: צורת אות דלי"ת איז ענליך צו צורת אות רי"ש (א) רגל ימיני מיט א גג למעלה), אָבער – מיט אַ הוספה פון דעם עוקץ (נקודה) מאחורי הגג. וואָס די נקודה – באַווייזט אויף דעם ענין הביטול, וואָס פאַרבינדט דעם מקבל (מלכות, דלית לה מגרמה כלום?) מיט דעם משפיע (יסוד), אַזוי אַז עס זאָל זיין „גמול דלים“.

ובעבודה – גייט די נקודה אויף דער נקודת היהדות וואָס איז דאָ אין יעדער אידן, בכל מצב שהוא, וואָס פאַרבינדט אים מיט דעם „גמול“ (השפעה) מלמעלה.

ויש לומר אַז דער ענין פון „גמול“ דלים – אַז אפילו ווי אַ איד שטייט אין מצב פון „דל“, האָט ער די נקודה מאַחו- ריו בתכלית השלימות – האָט זיך אויפ- געטאָן באַ מתן תורה, כמדובר לעיל אַז דעמולט איז געווען דער ביטול הגזירה בין עליונים ותחתונים, און ס'איז געווען דער „ובנו בחרת“ אין אידן אַלס נשמות בגופים למטה, וואָס פון דעמולט אַן איז שוין מערניט שייך באַ אידן דער ענין פון רי"ש, „רשימים“⁷⁹.

דאָס הייסט: פאַר מתן תורה איז אויך געווען דער ענין ווי אלקות ווערט נמשך למטה, אָבער דעמולט איז דאָס געווען אין אַן אופן פון „גמול רשימים“, אַז תחת- נים (רשימים) בלייבן אַ באַזונדער זאָך פון עליונים (גמול), משא"כ באַ מ"ת האָט זיך אויפגעטאָן דער ענין פון „גמול דלים“, חיבור עליונים ותחתונים.

ויש לומר אַז דאָס איז אויך מרומז (78) ראה זח"א לג, ב. רמט, ב. ח"ב רטו, א. ועוד.

(79) ואף שמצינו קרבן במצב של דלי דלות (ויקרא ה, יא. וראה תו"א שם) – אולי י"ל, כי זהו קרבן על חטא, ש"צרו הוא שתקפוי.

אין דעם וואָרט „גר“ ר"ת „גמול רשימים“: פאַר מתן תורה האָט משה געזאָגט⁸⁰, „גר הייתי בארץ נכרי“ . ד.ה. אַז ער איז דאָרטן געווען בלויז ווי אַ „גר“ (א) פרעמדער) צוליב זיין פאַרבונד מיט דעם אויבערשטן, אָבער – „הייתי בארץ נכרי“ . משא"כ נאָך מתן תורה איז ניט שייך די גאַנצע מציאות פון „הייתי בארץ נכרי“, ער זאָל האָבן אַ שייכות (אפילו אַלס גר) מיט דעם (ארץ מלשון) רצון פון אַ נכרי ח"ו, כפס"ד הרמב"ם הנ"ל אַז דער רצון אמיתי פון אַ איד איז צו מקיים זיין רצון ה' „רוצה הוא לעשות כל המצות ולהתרחק מן ה- עבירות“ – ווייל ביי אים איז דאָ די נקודת היהדות (די נקודה מאַחורי הדלי"ת) בשלימות.

יא. דער לימוד פון דעם אַלעם:

צום אַלעם ערשטן לערנט מען דער- פון אַרויס – אַז דער אויבערשטער פסק'נט אַפ בתורתו הקדושה, התורה הנצחית לכל הדורות ובכל המקומות – אַז יעדער איד איז לכל לראש שייך צו „זהב“ ובפשטות – אַז יעדער איד דאַרף האָבן עשירות, סיי ברוחניות און סיי בגשמיות – עשירות בפשטות ממש!

נאָכמער: ניט נאָר וואָס ער דאַרף דאָס האָבן – נאָר יעדער איד האָט עשי- רות בפועל. און אפילו אויב דאָס שטייט ניט בגלוי ובגשמיות – איז דאָס ניט דערפאַר וואָס דאָס איז ניטאָ ח"ו, נאָר ווייל אַ איד דאַרף דאָס מגלה זיין דורך זיין עבודה. ואדרבה: דורך דעם וואָס מ'איז דאָס מגלה מתוך החושך – ווערט עס באופן פון יתרון האור מן החושך⁸¹, אַ תוספת ריבוי של שפע רב פון גשמי

(80) שמות ב, כב.

(81) קהלת ב, יג.

מער כסף (ונחשת) ווי זהב, ווייל אַ טייערערע זאָך (זהב) איז דאָ ווייניקער בכמות (ואדרבה: דערפאַר איז דאָס טייערער). ובוזה גופא – זיינען געווען חילוקים אין עשירות צווישן אידן גופא, כנ"ל.

נאָכמער: נוסף אויף דעם וואָס אידן האָבן געהאַט מער נחשת ווי כסף און מער כסף ווי זהב – איז אויך צום משכן האָבן אידן מנדב געווען מער כסף ו- נחשת ווי זהב, כמפורש אין רמב"ן²⁷ „וכל איש אשר הניף תנופת זהב לא היו רבים כמרימי הכסף והנחשת ולא היתה הרמת הזהב מרובה ככסף והנחשת“. און דער טעם בפשטות אויף דעם איז אויך, ווייל פאַר עשיית המשכן וכליו האָט מען געדאַרפט האָבן מער כסף ונחשת ווי זהב (ווי אויסגערעכנט בפרטיות אין פ' פקודי²⁸).

וואָס לויט דעם אַלעם ווערט שטאַר- קער די שאלה הנ"ל: פאַרוואָס תרומת המשכן הויבט זיך אַן דוקא מיט „זהב“? מ'קען ניט ענטפערן אַז די תורה רעכנט אויס די יי"ג²⁹ (ט"ו³⁰) דברים לויט סדר חשיבותם, און זהב איז דער דבר החשוב ביניהם (מער חשוב ווי כסף ונחשת) – ווייל (א) „אבני שוהם ואבני מילואים“ וועלכע זיינען דברים חשובים יותר ווי די זאַכן וואָס שטייען פריער, ווערן גערעכנט ערשט בסוף³¹. (ב) ו-

„כל איש“ האָבן דערפון מנדב געווען אין משכן. דערנאָך קומען „תכלת ואר- גמן ותולעת שני ושש ועזים ועורות אלים מאדמים ועורות תחשים“¹⁷ – וואָס אויף דעם שטייט¹⁸ נאָר אַז „כל איש אשר נמצא אתו תכלת . . הביאו“ – „כי לא נמצאו מאלה רק למקצתם“¹⁹. דער- נאָך²⁰ – „עצי שטים“ „כל אשר נמצא אתו“ – „כי היו יותר מעטים שבידם עצי שטים“²¹. און די לעצטע זאַכן – „שמן למאור וגו'“, און „אבני שוהם ואבני מילואים“²² – וואָס נאָר „הנשיאים הביאו“²³ (ווייל דאָס איז ניט געווען באַ די אַנדערע אידן). [ובפרט לויטן פי- רוש²⁴ אין „והנשיאים הביאו את אבני שוהם“ – עננים הביאום].

ועפ"ז – האָט זהב געדאַרפט קומען נאָך כסף ונחשת וואָרום ווייניקער אידן האָבן געבראַכט דערפון ווי כסף ו- נחשת.

דהגם אַז אידן האָבן געהאַט אַ ריבוי זהב וכסף²⁵ פון ביזת מצרים און ביזת הים – כמאחז"ל²⁶, „אין לך כל אחד ואחד מישראל שלא היו עמו תשעים חמורים לובים טעונים מכספה וזהבה של מצרים“ – איז אָבער בפשטות גע- ווען באַ (די מצריים, ובמילא באַ) אידן

(17) פרשתנו שם, ד.

(18) ויקהל לה, כג.

(19) רמב"ן עה"פ שם, כב.

(20) פרשתנו שם, ה.

(21) רמב"ן ויקהל שם.

(22) פרשתנו שם, וז.

(23) ויקהל שם, כז.

(24) תנחומא, ת"י ותיב"ע עה"פ.

(25) כל כסף וזהב שבעולם (פסחים קיט, א).

(26) בכורות ה, ב. וכ"ה בתנחומא בשלח כה.

הובא בפרש"י בא יג, יג (וראה לקו"ש חט"ז ע' 253

הערה *20).

(27) ויקהל שם, כב.

(28) לת, כד ואילך.

(29) תנחומא פרשתנו ה. שהש"ר פ"ד, יג.

פרש"י ודעת זקנים מבעה"ת ריש פרשתנו. זח"ב

קמח, א.

(30) בחיי פרשתנו כה, ז. כלי יקר שם, ג. וראה

זח"ב קלב, ב.

(31) כ"כ בדברי דוד (להט"ז) ריש פרשתנו.

זאל זיין „ושכנתי בתוכם“. ווי דער נביא איז מפליא³⁶ – „השמים ושמי השמים לא יכלכלוך“, און דוקא „הבית הזה“ אָט דאָרט איז השראת השכינה, „ונועדתי שמה לבני ישראל גו“³⁷!

לויט דעם האָט לכאורה געדאַרפט זיין, אַז בכדי אויפצובויען אַ משכן לה' (וואו עס זאל זיין „ושכנתי בתוכם“) דאַרף מען אַנקומען דוקא צו אנשים נעלים ביותר צווישן אידן, וואָס האָבן בכח צו מאַכן אַזאַ בית וואו די שכינה זאל רוען און נתגלה ווערן,

[ווי דאָס איז געווען בנוגע צו עצם עשיית המשכן, אַז דאָס איז געטאָן גע-וואָרען דורך בצלאל און „וימלא אותו רוח אלקים גו“³⁸, ע"פ הוראות משה רבינו וואָס ער האָט געהערט פון דעם אויבערשטן אַליין, ועוד יותר – „ככל אשר אני מראה אותך גו' כן תעשו“³⁹].

אעפ"כ זאָגט תורה, אַז דער משכן איז תלוי דוקא אין דער נדבה ופעולה פון יעדער אידן – סיי אנשים און סיי נשים, און אויך טף! איז ווי האָט עס אָן איש פשוט, אָן אשה פשוטה, און אפילו אַ קליין קינד, דעם כח צו אויפטאָן אַזאַ חידוש אַז די שכינה זאל שורה זיין אין אַ בית גשמי בעולם הזה הגשמי (ביז באופן פון „ושכנתי בתוכם“, בתוך כל אחד ואחת מישראל⁴⁰) – אַ זאָך וואָס קען ניט זיין אפילו אין „שמים ושמי ה-שמים“!⁴¹

36) מ"א ח, כו. וראה המשך תרס"ו ע' תקלה. ובכ"מ.
37) תצוה כט, מג.
38) ויקהל לה, לא.
39) פרשתנו כה, ט.
40) אלשיך ע"פ קרוב לסופו (ד"ה עוד יתכן). ר"ח שער האהבה פ"ו קרוב לתחלתו. ש"ה סט, א. רא, א. שכה, ב. שכו, ב. ובכ"מ.

עיקר³²: אין דעם ציווי לנדבת המשכן ע"י ישראל איז דאָך ניט נוגע חשיבות הדבר, נאָר דער מצב בפועל פון אידן המנדבים און דער צורך אין משכן, און אין ביידע ענינים איז כסף ונחשת גע-ווען מער ווי זהב, כנ"ל.

אויך דאַרף מען פאַרשטיין: וואָס פאַר אַ הוראה לדורות לערנט מען אָפּ דערפון וואָס „זהב“ איז ראשון פון די נדבות המשכן?

ד. ויש לומר דער ביאור אין דעם, ובהקדים אַ שאלה בנוגע צו כללות המשכן:

עשיית והקמת המשכן לה' איז געווען תלוי אין אַלע אידן – הן דער ציווי אויף נדבת המשכן איז געווען צו יעדער אידן („ויקחו לי תרומה גו' מאת כל איש“), אויך צו נשים („ויבואו האנשים על הנשים“²⁷), ביז אַז אויך טף האָבן זיך משתתף געווען אין נדבת המשכן³³; און אויך דער ציווי אויף עשיית המשכן („ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם“³⁴) איז אַ חיוב אויף יעדער אידן – ווי דער רמב"ם שרייבט³⁵: „הכל חייבין לבנות ולסעד בעצמן ובממונם, אנשים ונשים כמקדש המדבר“.

דאַרף מען פאַרשטיין:

דורך דעם משכן האָט זיך אויפגעטאָן אַ חידוש נפלא – וואָס איז ביז דעמולט ניט געווען – אַז אין אַ בית גשמי למטה

32) כי שאלה הא' אפשר לתרץ כמ"ש בראב"ע ריש פרשתנו „והתחיל בתחלה הנדבה הנכבד שהוא הזהב והשלים בנכבד אבני שוהם ואבני מילואים כי לא נמצאו רק אצל הנשיאים ולא כן הזהב כי ברוב הקהל נמצא“.
33) אדר"ב פ"א, א. וראה צפע"נ מהד"ת ג, ג.
34) פרשתנו כה, ח.
35) ה'ל' ביהב"ח פ"א ה"ב.

איז אַן אמת'ער, פריילעכער און גע-לחה/דיקער לעבן.

י. דער ענין שטייט נאָכמער בהד-גשה אין דער קביעות פון ראש חודש אדר בשנה זו – ביום ג' וד':

די גמרא זאָגט⁷²: „גימ"ל דל"ת – גמול דלים“. דאָס הייסט, אַז אפילו ווי מ'שטייט אין אַ מצב פון „דלים“, ווערט אויך נמשך דער גמול והשפעה מל-מעלה, אַזוי אַז עס ווערט דער חיבור פון ג' ד' צוזאַמען – „גד“, וואָס פירושו איז מזל⁷³ – „בריא מזלי“, ביז באופן פון „זהב“, „זה הנותן בריא“.

ובפרטיות יותר יש לומר – אַז אויך דער ענין פון „גמול דלים“ באַווייזט אויף דעם עילוי פון אַ אידן, וואָס האָט זיך אויפגעטאָן באַ מתן תורה.

ובהקדים דעם דיוק הלשון „גמול דלים“ דוקא און ניט „גמול רשים“⁷⁴. דלכאורה: דאַרפן „רשים“ אַנקומען צו „גמול“ נאָכמער ווי „דלים“ – כידוע⁷⁵ אַז אע"פ וואָס דל"ת און רי"ש זיינען ביידע פאַרבונדן מיט ענין הדלות ו-עניות, איז רי"ש (ולרש אין כל"ה) אָן ענין פון דלי דלות, נידעריקער פאַר דלות?

ויש לומר דעם ביאור בזה⁷⁶: דער

72) שבת קד, א.
73) פרש"י ויצא ל, יא.
74) דאף „גמול דלים“ הוא פירוש הגמרא בר"ת של אותיות ג' ד' (הסמוכות זל"ז), הרי מכיון שכל ענין בתורה הוא בתכלית הדיוק, מובן, שסמיכות ג' וד' אינו באקראי ח"ו, אלא היא מפני הענין „גמול דלים“ דוקא (ולא „רשים“).
75) תוי"א מג"א קיח, סע"א (מפרדס שער כז פ"ג). ובכ"מ.
76) ש"ב יב, ג.
77) בהבא לקמן – ראה תו"א שם. וראה בארוכה ספר הערכים ח"ב ד מערכת אותיות – אות ד' (ע' תיז ואילך), ואת ר' (ע' שסא ואילך). וש"נ.

מלכים הקב"ה, און דער אויבערשטער זאָגט אַז דער ערשטער פון די נכסים פון אַ אידן איז – „זהב“, ד.ה. אַז אויך אין דער וועלט וואו נכסים גשמיים זיינען תופס מקום, איז יעדער איד אַן עשיר, ברוחניות און בגשמיות!

לויט דעם איז נאָך מער פאַרשטאַנ-דיק דאָס וואָס די גמרא פאַרגלייכט „משכנס אדר מרבין בשמחה“ מיט „מש-נכנס אב ממעטין בשמחה“ – ווייל דער חידוש אין דעם איז, אַז אפילו אין אַ דרגא פון חושך למטה (וואָס דערפאַר „ממעטין בשמחה“), האָט מען בכח פון חודש אדר דאָס צו מהפך זיין, כנ"ל (ס"א).

און בשעת אַ איד איז זיך אין דעם מתבונן ברענגט עס אים צו אַ שמחה גדולה ביותר, און אַזאַ שמחה וואָס מאַכט אויך איבער זיין גשמיות/דיקע לעבן, ווי ער לעבט אין עולם הזה לויט די גדרים פון טבע העולם:

די תכונה פון שמחה איז, אַז זי פועל'ט און נעמט דורך אַלע ענינים פון אַ מענטשן. בשעת אַ מענטש איז שמח – לעבט ער אַליין אַ פריילעכן לעבן, אַ פריילעכקייט וואָס ווירקט אויף אַלע זיינע טועכצן און אין אַלץ וואָס ער קומט אין באַרירונג, און ער איז אויך מ-שמח אַנדערע אַרום אים. וואָס די שמחה גיט אַריין מער הצלחה אין אַלע זיינע פעולות און זיין גאַנצן לעבן – ווי מ'זעט במוחש.

דאָס הייסט, אַז נוסף אויף דעם וואָס דורך שמחה ווערט מען אַ „בן עולם הבא“ (כמאחז"ל⁷¹ הנהו בדחי – ששמחים ומשמחים בני אדם – „בני עלמא דאתי נינהו“) – ווערט ער אויך אַן אמת'ער „בן עולם הזה“, אַז זיין לעבן אין עולם הזה

71) תענית כב, א.

מזלות), איז ער אויך דאָ אין אַ מצב פון „אין מזל לישראל“. און דערפאר טאָקע האָט ער בכח – על ידי תפלה וזכות – אַז זיין מזל זאָל נשתנה ווערן לטובה. אָבער דאָס איז נאָך אַלץ מצד אַ כח עליון יותר (תפלה וזכות), ניט דער מזל מצ"ע.

דער חידוש פון חודש אדר איז נאָכ־ מער: אפילו ווי אַ איד, אַ יחיד⁶⁷, איז דאָ למטה פאַרבונדן מיט ענין המזל, און געפינט זיך אין אַ וועלט וואו „אית לי' דינא בהדי נכרי“ (ביז אַז אין חודש אב דאַרף ער זיך דערפון משתמט זיין „דריע מזלי“!) – איז אין חודש אדר „בריא מזלי“, גלייך אַריינגיענדיק אין דעם חודש (אפילו בלי שום עבודה מצדו), איז דער מזל מצ"ע „בריא“, ביז אַז אפילו אַ ניט־איד דערזעט און דע־ הערט דאָס.

ויש להוסיף לויטן פירוש הפנימי⁶⁸ פון „אין מזל לישראל“, אַז „מזל ישראל“ איז בחי' אין (ביטול). און דער חידוש בדבר איז, אַז דאָס איז אַזוי ניט נאָר למעלה, נאָר דער מזל (בחי' אין) איז נוזל⁶⁹ ונמשך למטה, אַז אויך ווי אַ איד געפינט זיך למטה בעולם המזלות, און „אית לי' דינא בהדי נכרי“, איז זיין מזל – בחי' אין (ביטול לה'), כמדובר לעיל (ס"ה) אַז דער רצון פנימי פון אַ אידן איז צו מקיים זיין רצון ה', ביז אַז דאָס קומט אַרויס אין דעם אַז „בריא מזלי“, זיין

67 ראה חדא"ג מהרש"א שבת שם, שהפלוגתא בגמרא (באם יש מזל לישראל או אין מזל ישראל) הוא בנוגע ליחיד בישראל (ולא בנוגע לכלל ישראל).

68 אור"ת להה"מ מט, ג. סב, ב. חנוך לנער ע' 48.

69 „מזל“ מלשון נוזל (לקו"ת האוינו עא, ד. ובכ"מ).

מזל איז געזונט און שטאַרק אויך לעיני בשר (אפילו צו אוה"ע).

ה. עפ"ז איז פאַרשטאַנדיק די שיי־ כות פון חודש אדר מיט פ' תרומה:

באָ נדבת ועשיית המשכן איז אַרויס בגלוי (דער כח וואָס מ'האָט באַקומען באַ מ"ת) אַז אַ איד ווי ער איז למעלה (אין עליונים) אַזוי שטייט ער אויך למטה בתחתונים, אַז זיין מציאות (אויך אין אַ וועלט וואו נכסים זיינען תופס מקום) איז בדרגת „זהב“, „זה הנותן בריא“. און דאָס גיט דעם כח אַז בחודש אדר – ווען ס'איז געווען סיום עשיית המשכן (און דערנאָך – הקמת המשכן בז' ימי המילואים – בסיום חודש אדר, כ"ג אדר ביז ר"ח ניסן) – זאָל זיין „בריא מזלי“ פון אַ אידן, אַז אויך ווי ער איז פאַר־בונדן מיט דער דרגא פון „מזל“ (תח־תונים), שטייט ער אין אַן אופן „בריא“, „זה הנותן בריא“.

ט. ויש לומר אַז דאָס איז אויך די שייכות דערמיט וואָס „משנכנס אדר מרבין בשמחה“ (וואָס קומט אין איין המשך בגמרא מיט „בריא מזלי“):

די גרעסטע שמחה וואָס קען זיין ביי אַ אידן איז, בשעת ער ווייס אַז בכל מצב וואו נאָר ער געפינט זיך – אפילו למטה מטה, אין אַ וועלט וואָס בחיצו־ניות זעט זי אויס ווי אַ העלם והסתר אויף אלקות – איז דער איד פאַרבונדן מיט דעם אויבערשטן⁷⁰, וואָרום אפילו ווי ער שטייט למטה אַ נשמה בגוף, איז ער דער „בן יחיד“ פון מלך מלכי ה־

70 ראה תניא ספלא"ג: ישמח ישראל בעושי פיו שכל מי שהוא מזרע ישראל יל לו לשמוח בשמחת ה' אשר שש ושמח בדירתו בתחתוני' שהם בחי' עשי' גשמית ממש.

ובפרט אַז דער „ויקחו לי תרומה“ דאַרף זיין „לי לשמי“⁴¹, אַזוי ווי דער „ועשו לי מקדש“ דאַרף זיין „לשמי“⁴¹, ד.ה. אַז נוסף אויף דער נתינה ועשי' ב־ פועל, דאַרף זיין אויך די כוונה לשמה⁴². וואָס עבודה לשמה (ובפרט בתכלית ה־ שלימות) איז ניטאָ ביי אַלע אידן, אנשים נשים וטף, ווי דער רמב"ם שרייבט⁴³ (אין הל' תשובה), ביז אַז די שלימות העבודה לשמה מתוך אהבה („לא מפני דבר בעולם כו' אלא עושה האמת מפני שהוא אמת“) „היא מעלה גדולה מאד ואין כל חכם זוכה לה“⁴⁴.

ה. איז דער ביאור אין דעם:

דער ציווי אויף עשיית המשכן איז געקומען דוקא נאָך מתן תורה, און אַלס המשך צו מתן תורה – וואָס דעמולט האָט זיך אויפגעטאָן דער „ובנו בחרת מכל עם ולשון“⁴⁵, די בחירה פון דעם אויבערשטן אין יעדן אידן, און דוקא אין דעם גוף פון אַ אידן⁴⁶, אַז אויך זייענדיק אַ נשמה בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי זאָל ער זיין „ממלכת כהנים וגוי קדוש“⁴⁷.

וכידוע⁴⁸ אַז ביז מתן תורה איז גע־ווען די גזירה אַז עליונים לא ירדו לתח־תונים ותחתונים לא יעלו לעליונים, און באַ מתן תורה איז געווען דער ביטול הגזירה, און אידן, ווי זיי שטייען אין תחתונים – זיינען זיי (באמת) שטענדיק

אין (אַ מצב פון) עליונים, מצד זייער „חלק אלוה ממעל ממש“⁴⁹, וואָס העצם כשאתה תופס בחלקו אתה תופס ב־ כולו⁵⁰, „ישראל וקובה כולא חד“⁵¹.

פון מתן תורה אַן – איז די מציאות פון יעדער אידן אַזא, אַז ניט קוקנדיק אויף זיין חיצוניות, איז „אע"פ שחטא ישראל הוא“⁵², ער האָט „דאָס פינטעלע איד“, וואָס מצד דעם איז ניט ער וויל און ניט ער קען זיין ח"ו אַפגעריסן פון אלקות⁵³, וכפס"ד הרמב"ם⁵⁴ – אַז דער רצון אמיתי פון יעדער אידן איז צו מקיים זיין רצון ה', און דאָס וואָס עס זעט אַמאָל אויס אַנדערש, איז דאָס נאָר בחיצוניות מצד דעם וואָס „יצרו הוא שתקפו“.

נאָכמער: אפילו אַזא איד וואָס האַלט נאָך ביי עבודה שלא לשמה – ברענגט דער רמב"ם⁵⁵ (פון חז"ל⁵⁶), אַז „לעולם יעסוק אדם בתורה ואפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה“, און זאָגט „לפיכך כשמלמדין את הקטנים ואת הנשים וכלל עמי הארץ אין מלמדין אותן אלא לעבוד מיראה כו' עד שתרבה דעתן ויתחכמו כו' ומרגילין אותן כו' עד ששיגוהו וידעוהו ויעבדוהו מאהבה“, און דער טעם אויף דעם איז – ווייל „מתוך שלא לשמה“, דער תוך און פני־ מיות⁵⁷ פון דער (עבודה פון אַ אידן

49 תניא רפ"ב.

50 כש"ט בהוספות סקט"ז. וש"נ.

51 ראה זח"ג עג, א.

52 סנהדרין מד, רע"א.

53 „היום יום" כ"ה תמוז.

54 הל' גירושין ספ"ב.

55 הל' תשובה שם ה"ה. וכן בהל' ת"ת פ"ג ה"ה. תשו"ע י"ד סרמ"ו ס"כ. הל' ת"ת לאדה"ז פ"ד ס"ג.

56 פסחים נ, ב. וש"נ. ירוש' חגיגה פ"א ה"ז.

57 ראה גם לקו"ש ח"ח ע' 167. ועוד.

41 פרש"י עה"פ.

42 ראה לקו"ש חט"ז ע' 287.

43 פ"י ה"א.

44 רמב"ם שם ה"ב.

45 נוסח ברכת אהבת עולם דתפלת שחרית.

וקאי על מ"ת – ראה שו"ע אדה"ז או"ח ס"ס ס"ד.

46 תניא פמ"ט (סט, סע"ב ואילך).

47 יתרו יט, ו.

48 נתחומא וארא טו. שמו"ר פ"ב, ג. ועוד.

אפילו) „שלא לשמה“ (תחתונים) איז – „לשמה“ (עליונים).

לויט דעם איז מובן ווי אזוי יעדער איד – אנשים נשים וטף – האָט דעם ציווי וכח צו מאַכן דעם משכן לה, וואָס דאַרף זיין „לשמי“ – ווייל דורך מתן תורה איז אַ איד געוואָרן אַ נייע מצוי-אות, אַזאַ מציאות וואָס זייענדיק אַ נשמה בגוף למטה, און ניט קוקנדיק אויף זיין דרגא אין עבודה (אפילו אויב זי איז שלא לשמה), איז זיין „תוך“ ופנימיות „לשמה“, לשם ה', אַן קיין שום אַנדער טעם וענין, „לא מפני דבר בעולם ולא מפני יראת הרעה ולא כדי לירש הטובה, אלא עושה האמת מפני שהיא אמת“. און דעריבער האָט ער בכח צו אויפמאַכן אַן אויך מציאות העולם (תחתונים) קען ווערן קדושה (עליונים), ביז – אַ „דירה לו יתברך בתחתונים“⁵⁸, אַ משכן ומקדש לה, אויף וועלכן דער אויבערשטער זאָגט „ושכנתי בתוכם“.

ו. עפ"י יש לומר דעם טעם פאַרוואָס „זהב“ איז דער ערשטער פון די נדבות המשכן:

בשעת דער אויבערשטער (אין תורה) רעכנט אויס די נדבות וואָס אַ איד דאַרף ברענגען – הויבט ער אַן מיט „זהב“, ווייל דערמיט ווערט אַרויסגע-בראַכט (ניט סתם די חשיבות פון זהב מצ"ע (בלי כל שייכות צו נדבת המשכן ע"י ישראל), נאָר דאָס ברענגט אַרויס) די חשיבות ומעלה פון אַ איד, אַז דער ערשטער – ראשון במעלה – פון זיינע נכסים (און במילא פון זיינע נדבות) איז „זהב“, די טייערסטע און חשוב'סטע זאַך.

וואָרום די מציאות פון אַ איד – נאָך

(58) ראה תנחומא נשא טז. ועוד. תניא רפ"ו. ובכ"מ.

געווען בריבוי יותר אין משכן, כנ"ל): אָבער בשעת מ'רעדט וועגן אידן, וואָס זיי מאַכן אויף דעם גאַנצן משכן – קומט לכל לראש דער ענין פון זהב, וויבאַלד אַ אַ איד, אויך זייענדיק אַ מציאות ל-מטה, איז צום אַלעם ערשטן שייך צו „זהב“, וואָס דעריבער איז ער בכח צו מאַכן דעם משכן לה'.

ויש לומר, אַז דאָס איז אויך דער טעם פאַרוואָס אידן האָבן דעמולט גע- האָט אַ ריבוי זהב וכסף אויך בפשטות – ווייל דאָס ווערט נשתלשל פון מעלתם, וואָס מצד עצם ענינם זיינען זיי עשירים (ברוחניות) בדרגת „זהב“, ובמילא ווערט דערפון נשתלשל אויך עשירות בגש-מיות, אַ ריבוי זהב.

ועפ"י יומתק אויך וואָס אין פ' ויקהל (וואו עס רעדט זיך וועגן נדבת ישראל בפועל) טיילט די תורה פאַנאָדער די נדבה פון זהב און די נדבה פון כסף ונחושת אין צוויי באַזונדערע פסוקים: „ויבואו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח גו' כל כלי זהב, וכל איש אשר הניף תנופת זהב לה“⁵⁹, און צוויי פסוקים ווייטער (בהפסק הנדבות של תכלת גו') – „כל מרים תרומת כסף ונחושת גו'“, ווי דער רמב"ן איז מבארט „בעבור שהזכיר שם הנשים ואין להם כסף ונחושת רק הזהב בתכשיטין גו'“ – ווייל זהב איז אַן אַנדער סוג באיכות פון כסף ונחושת און די אַנדערע נדבות – זהב באַווייזט אויף דער שלימות פון יעדער אידן, אנשים ונשים (און דערי-בער י"ל איז זהב געווען באַ בידן, אפי-לו באַ די (נשים) וואָס האָבן ניט געהאַט כסף ונחושת).

ז. עפ"י וועט מען אויך פאַרשטיין די שייכות מיט חודש אדר (וואָס בהתחלת החודש לייענט מען פ' תרומה). וב-הקדים:

אויף דברי הגמרא אַז בחודש אדר איז „בריא מזלי“ פון אַ אידן – שטעלט זיך די שאלה: חז"ל זאָגן⁶³ דאָך אַז „אין מזל לישראל“⁶⁴?

לכאורה וואָלט מען געקענט ענט-פערן לויט דברי רש"י אויף „אין מזל לישראל“ – „דעל ידי תפלה וזכות משתנה מזלו לטובה“⁶⁵. דאָס הייסט, אַז אידן האָבן אַ מזל, אָבער דורך אַ כח חזק יותר (תפלה וזכות) קען מזלם נשתנה ווערן לטובה. דאָס איז אָבער ניט קיין ביאור מספיק בנוגע לחודש אדר – ווייל „בריא מזלי“ איז בפשטות דער טייטש, ניט אַ דורך אַ כח שני (תפלה וזכות) ווערט דער מזל נשתנה, נאָר אַז דער מזל מצד עצמו (בחודש אדר) איז „בריא“.

ויש לומר הביאור בזה:

בעצם, מצד שרשם למעלה, זיינען אידן כלל ניט אונטער דער שליטה פון מזלות ח"ו, כמ"ש⁶⁶ „אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה“.

דער חידוש פון אַ אידן איז אָבער נאָכמער, אַז אפילו ווי ער קומט אַראָפּ אַלס אַ נשמה בגוף אין עולם הטבע, און גופו איז „נדמה בחומריותו לגופי אה"ע“⁶⁶ (וואָס ווערן אָנגעפירט דורך

(63) שבת קנו, סע"א.

(64) בחדא"ג מהרש"א „גם שאמרו אין מזל לישראל, מ"מ מגלגלין זכות ליום זכאי כו'“ (ולכן „בר ישראל דאית לי' דינא בהדי נכרי כו' לימצי נפשי' באדר"). אבל בגמרא מפורש הלשון ש„בריא מזלי“.

(65) ובתוס' שם (ד"ה אין מזל): על ידי זכות גדול משתנה, אבל פעמים שאין המזל משתנה, כדאמר ביבמות פרק החולץ (ג, א) זכה מוסיפין לו לא זכה פוחתין לו.

(66) ירמיי' יו"ד, ב.

מתן תורה – איז אַזאַ, אַז אפילו זייענ-דיק למטה אין גשמיות העולם, וואו מ'-דאַרף אָנקומען (ביים בויען אַ משכן) אויך צו כסף ונחושת וכו' (און בכמות – מער ווי צו זהב), איז ער צום אַלעם ערשטן אַז עשיר בעצם⁵⁹, אַ „בן מלך“⁶⁰, און נאָכמער – „מלך“ אַליין⁶¹, וואָס מציאותו איז (און אים געהערט) די טייערסטע זאַך – „זהב“, ר"ת „זה הנותן בריא“⁶² – דער נותן (דער איד) אויך ווי ער שטייט למטה, איז ער בתכלית הש-לימות פון בריאות, בגשמיות וברוחניות.

נאָכמער: נוסף אויף דעם וואָס די הקדמה פון זהב ברענגט אַרויס די מעלה וחשיבות פון אידן בכלל – איז דאָס נוגע במיוחד אין דעם ענין גופא פון „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם“, וואָרום דער כח צו אויפמאַכן „ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם“ קומט דורך אַ אידן, וואָס אויך זייענדיק למטה איז ער „עליונים“, בדרגת „זהב“.

אויב מ'רעדט נאָר ביחס צו דעם משכן און צו דעם אופן ווי אידן האָבן מנדב געווען אין משכן – דעמולט האָט כסף ונחושת אַ קדימה לגבי זהב (ווייל זיי זיינען מער מצוי באַ אידן, און זיינען

(59) להעיר מ"ש (מלאכי ג, יב) „כי תהיו אתם ארץ חפץ גו'“, וידועה תורת הבעש"ט (היום יום" יז אייר): אַט אזוי ווי די גרעסטע חכמים וועלען אייביג ניט דערגיין די גרויסע טבעיות/דיקע אוצרות, וועל-כע הש"ת האָט טובע געווען באַרץ, אַז הכל הי' מן העפר (קהלת ג, כ), אַט אזוי קען קיינער ניט דערגיין די גרויסע אוצרות וואָס ליגען אין אידן, וואָס זיי זיינען דעם אויבערשטענס ב"ה ארץ חפץ.

(60) ראה שבת סז, א.

(61) ראה תקו"ז בהקדמה (א, ריש ע"ב).

(62) ראה רבותינו בעה"ת ריש פרשתנו. פי' הרא"ש שם. אגרת הטיוול (לאחיו של המהר"ל) חלק הרמז אות ז. תורה שלימה עה"פ פרשתנו כה, ג (אות לח).